pak bylo na něm, aby o tom se vyjádřil; omylu ve smyslu §. 1385. ob. z. obč. tu není.

(Rozh. z 16. ledna 1906, č. 13.) *Bb.*

Též mimosoudní vzdání se opravného prostředku spadá pod ustanovení §§. 472. a 208. č. 1. c. ř. s. Do rozhodnutí dle §. 472. c. ř. s. učiněného připouští se pouze rekurs. Učiní-li se v revisi pouze návrh na změnu, nikoliv však na zrušení rozsudku II. stolice, nelze k výtce neúplnosti řízení přihlížeti.

V paternitním sporu dopsal zástupce žalující strany zástupci žalovaného, že se s výživným a ostatní I. soudcem přiřknutou náhradou spokojuje a odvolání do rozsudku I. stolice nepodá, jestliže jemu do 3 dnů bude oznámeno, že žalovaný toho rovněž neučiní. Toto oznámení se ve lhůtě skutečně stalo. Nicméně poručník nezl. nemanž. dítěte zakročil o své újmě u soudu poručnického o zmocnění ku podání odvolání a bylo mu toto soudem tím nařízeno.

Odvolání to pak poručník svým jménem (za výživu dítěte do podání žaloby z vlastních peněz poskytovanou) jakož i jménem poručnictví dítěte včas podal, žádaje změnu rozsudku zvýšením výživného i náhrady pro praeterito.

Zemský soud v Brně odvolání poručníkem ve vlastním jméně podané z důvodu §§ 472. a 495. c. ř. s. jakožto nepřípustné zamítnul, jelikož vzdání se opravného prostředku pro poručníka samého resp. ohledně jeho vlastních nároků, byť i jen mimosoudně se stalo, dle §. 31. c. ř. s. jest závazným, kdežto, aby vzdání to závazným bylo i pro dítě, vyžadovalo by se dle §. 233. ob. z. obč. schválení soudem poručnickým. Odvolání jménem dítěte podanému zemský soud nevyhověl.

Poručník podal jménem vlastním i jménem svého svěřence dovolání, jemuž nejvyšší soud nevyhověl.

V důvodech

se mezi jiným praví:

Tvrdí-li se v dovolání, že zástupce žalující strany, vzdávaje se odvolání do rozsudku I. stolice, nalezal se ohledně majetkových poměrů žalovaného v omylu, tož nelze již z důvodů formelních k tomu přihlížeti, jelikož stolice dovolací dle §. 504. c. ř. s. prozkoumati má rozsudek soudu odvolacího pouze v mezích návrhů v řízení dovolacím učiněných, návrh dovolací však zní výslovně jen na změnu rozsudku II. stolice, žádosti na případné zrušení jeho dle §. 506. č. 2. c. ř. s. však neobsahuje. Nemohlo tudíž dovolání jménem dítěte podanému vyhověno býti.

Co pak se týče dovolání poručníka samého, že jeho vlastní odvolání dle §. 472. c. ř. s. jakožto nepřípustné bylo zamítnuto, dlužno dotyčný výrok II. stolice, byť i vynešen byl ve spojení s rozhodnutím o odvolání jménem dítěte podaném ve způsobě rozsudku, přece považovati jen za usnesení (§§ 473. a 495. c. ř. s.), kteréž tudíž potírati bylo nikoliv dovoláním, nýbrž dle §. 519. c. ř. s. rekursem, což se však nestalo.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1905, č. 244.) *B.*

Rekurs proti podmínečnému platebnímu rozkazu (ohledně útrat) jest předložiti soudu rekursnímu, byť i podán byl včas odpor. Věcně však o rekursu soud rekursní nerozhoduje, nýbrž ponechá rozhodnutí soudu procesnímu.

Proti podmínečnému platebnímu rozkazu podal žalobce ohledně útrat rekurs, jejž soud okresní jakožto nepřípustný vrátil, jelikož platební rozkaz následkem včas, byť i teprve po podání rekursu podaného odporu své moci pozbyl.

Proti dotyčnému usnesení podal žalobce nový rekurs, jemuž zemský soud v Brně rozhodnutím ze dne 27. listopadu 1905, č. j. R. II. $\frac{371./5.}{1.}$ vyhověl

p o n ě v a d ž

otázku, je-li rekurs bezpředmětným, řešiti může jen stolice rekursní, to tím více, jelikož v rekursu účtovány byly útraty a dotyčný nárok čeká na vyřízení, jehož domáhá se rekurent po soudu rekursním. (§ 526. c. ř. s.) Měl tudíž rekurs dle §. 522. c. ř. s. soudu rekursnímu předložen býti.

Což když okr. soudem se stalo, soud rekursní rekurs žalobcův poukázal na odpor žalovaného proti platebnímu rozkazu a na konečné rozhodnutí, jež u soudu okresního na žalobu vynešeno bude, kteréž přihlížeti má též k útratám obou rekursů.

D ů v o d y:

Podaným odporem pozbyl platební rozkaz dle §. 9. říz. upom. a čl. XXVIII. uv. z. k c. ř. s. jakékoliv moci, tudíž i stran výroku o útratách.

Tím odňata však byla i pro soud rekursní půda k rozhodování o útratách, nýbrž měl soud okresní dle §. 11. upom. říz. o útratách v řízení upomínacím žádaných rozhodnouti jakožto o částce útrat sporu samého.

(Rozh. z 18. prosince 1905, č. j. R. II. 388./5.) *—a.*
